mærkning, at jeg ikke har villet afbryde den ærede Rigsdagsmand; men jeg finder dog, at de Betragtninger, der af ham bleve anstillede, ikke henhøre til Sagens 3die Behandling. Hvis den ærede Rigsdagsmand ved disse Betragtninger vilde have motiveret enten Ændringsforslag, som han havde stillet, eller at han vilde stemme imod Loven, saa havde de vistnok været fuldkommen beføiede, men ellers maae de ansees som henhørende til 1ste Behandling. Naar den ærede Rigsdagsmand anker over den Maade, hvorpaa Thinget har behandlet Sagen, saa troer jeg, at dette er ubeføiet; den ærede Rigsdagsmand kan ikke vide, hvorledes de enkelte Medlemmer have sat sig ind i Sagen, og at der ikke er nedsat noget Udvalg, det havde jo i ethvert Tilfælde staaet til den ærede Rigsdagsmand at forhindre ved selv at foreslaae et saadant. Jeg skal derfor, naar jeg har givet Ordet til den ærede Finantsminister, som naturligviis maa være berettiget til at udtale sig om de Betragtninger, den ærede Rigsdagsmand har anstillet, ikke tillade, at Discussionen føres videre paa denne Maade, men kun som sædvanlig ved 3die Behandling, naar Lovforslaget foreligger i dets Heelhed.

Rosenørn: Vil den ærede Formand ikke give mig Ordet endnu engang for et Par Bemærkninger?

Formanden: Jo, naar den ærede Finantsminister har udtalt sig.

Finantsministeren: Den sidste Deel af den ærede Rigsdagsmands Foredrag behøver jeg, efter den høitærede Formands Udtalelser, ikke at opholde mig ved. Forsaavidt den ærede Rigsdagsmand har fundet en Feil i Henseende til Behandlingsmaaden fra Finantsministerens Side, saa kunde det for det Første være ønskeligt, at han var fremkommen med denne Bemærkning paa Sagens tidligere Stadium, hvor det havde været muligt at redressere denne Feil enten ved yderligere Oplysninger fra Finantsministerens Side eller ved Nedsættelsen af et Udvalg eller paa anden Maade, hvorledes Folkethinget nu maatte have fundet sig foranlediget til at rette den. Men jeg maa dertil endnu føie, at den ærede Rigsdagsmands Bemærkninger i den Henseende ere aldeles ubeføiede og kun vidne om, at han ligesaalidt kjender den enkelte Sag og den Slags Sager i Almindelighed, som han correct har opfattet, hvad jeg under en tidligere Behandling af Sagen har udtalt. Jeg har aldeles ikke udtalt mig saaledes, at jeg forelagde for Thinget enhver Ansøgning om Eftergivelse, saasnart den var moden; det har jeg slet ikke sagt; jeg har kun udtalt, at jeg ikke forelagde en Ansøgning, før den var bleven moden, og at det derfor gjerne kunde være, at der for Tiden var Ansøgninger under Behandling, som vilde blive optagne i en senere Lov, men som ikke vare optagne endnu, fordi de ikke vare modne. Men i den Omstændighed, at jeg ikke medtager en Sag, før den bliver moden, ligger paa ingen Maade, at jeg tager Løst og Fast med. Hvad angaaer min Opfattelse af denne Sag, saa er den accurat den selvsamme nu, som den har været hele Tiden, medens jeg har havt med disse Sager at gjøre som Finantsminister. Naar der paa den ene Side af Nogle har været antaget, at jeg gaaer frem med skaanselløs Strenghed, og paa den anden Side af Andre, at jeg ikke viser større Strenghed end antageligt, og maaskee atter fra Nogles Side, at jeg er for mild, saa troer jeg, at alle disse forskjellige Meninger berettige mig til at antage, at man i Finantsministeriet nogenlunde har truffet det Rette. Det er desuden ikke mig alene, som behandler disse Sager; vi ere i Finantsministeriet flere kongelige Embedsmænd om det. Der har dannet sig en bestemt Methode angaaende det Slags Sager, hvilket jeg troer er det Rigtigste, fordi man da ikke fra det ene Aar til det andet varierer i Behandlingen efter forskjellige Principer.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri. — Færdigt fra Trykkeriet den 26 Juni Kl. 12.